

Գևորգ ԷՄԻՆ

Մայրը և որդին

Սգավոր մի կին, կասկածը սրտում,
Գնում է՝ որդու բախտը բա՛ց անի,
Իմանա, թե ի՞նչ պատահեց որդուն. –
Մոռա՞ց է արդյոք,
Կորա՞ծ,
Կենդանի՞...
Մի խիզախ տղա, ցասումը սրտում,
Կովով աշխարհի բա՛խտն է բաց անում,
Որ էլ ո՛չ մի մայր չսգա որդուն,
Եվ ոչ մի որդի չընկնի՛ աշխարհում...
Սողում է միայն ո՛րդը ճահիճի,
Վախկո՛տն է նվում և ճո՛րտը նվաստ.
Արծիվը երբեք բարձունք չի՛ զիջի,
Եվ լեռը երբեք հողմից չի՛ նվա...
Հե՛յ, ոտքի՛ ելեք, ոտխը վայրի,
Իր թաթն Իլիչի դամբանին պարզած,
Ցրե՛լ է ուզում ուղեղն այս դարի,
Ջարդել՝ Կրեմլի գա՛նգը սրբագան:
Հե՛յ, ոտքի՛ ելեք, մի վերջին անգամ
Կորու՛ստն են գգում ես Աբովյանի,
Մեր հողն է խուժել տևտոնն անգգամ,
Որ Սուրբ Մաշտոցի նշխարքը տանի:
Որ ավերի՛ ու ջնջի՛ վերստին

Հին երկիրը մեր՝ նորացած խանդով.
Եվ, կիսատ երգի տողերը շուրթին,
Ընկնե՛ն Վարուժանն ու Սիամանթոն:
Սողում է միայն ո՛րդը ճահիճի,
Վախկո՛տն է նվում և ճո՛րտը նվաստ.
Արծիվը երբեք քարձունք չի՛ գիշի,
Եվ լեռը երբեք հողմից չի՛ նվա...
գիտե՞ս, թե ո՛վ է գալիս, մայրի՛կ,
գիտե՞ս, թե ո՛վ է ելել մեր դեմ,
Ո՛վ է վերստին մեր աշխարհին
Բերում արհավի՛րք, մահ ու հրդեհ... -
Նա՛, ով եղբորը քո նշանված,
Տասնչորս թվին տարավ գերի,
Նա՛, ով Էնվերին “քր՛ս- քր՛ս” տված,
Ուզում էր հայոց հողն ավերի՛...
Ով, յանիշարի ձեռքերով չար,
Արյան ծո՛վ արեց հողը հայոց.
Շիրմաքա՛ր արեց ամեն մի քար,
“Վայոց ձո՛ր” - ամեն ձո՛րը հայոց...
... Մոռացե՞լ ես՝ ջա՛րդն անապատում,
Մոռացե՞լ ես դու Տեր- Չո՛րը սև...
Էլ ինչո՞ւ, մայրի՛կ, լալի՛ս ես դու,
Որ կոհ՛վ գնաց որդիդ կրրտսեր...